

ВЪРХОВЕН СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
№ по протокол	Дата
ВСС-10622	01-08-2017

ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ЧРЕЗ
СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ НА
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ЖАЛБА

от

ПЕТЪР НАЙДЕНОВ ВУНОВ,

адрес за кореспонденция:

ПРОТИВ: Решение по т. 15 по протокол
№ 32/26.07.2017 г. на Съдийската колегия
на Висшия съдебен съвет

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

В законоустановения срок и на основание чл. 193, ал. 7 ЗСВ оспорвам Решение по т. 15 по протокол № 32/26.07.2017 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което е оставено без уважение заявлението ми за назначаване на основание чл. 193, ал. 6 ЗСВ в Административен съд – Хасково. Считаю, че същото е нищожно по силата на чл. 177, ал. 2, изр. 1 АПК - поради противоречие с влязло в сила решение на съда, а при условията на евентуалност – че е незаконосъобразно, тъй като са налице противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Съображенията ми за това са следните:

I. По допустимостта на жалбата:

Безспорно е, че оспореното решение на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, както и че засяга неблагоприятно моята правна сфера, тъй като не поражда поисканото субективно право.

На следващо място, то е обявено на 26.07.2017 г., поради което доколкото обжалваният акт се оспорва в срока по чл. 193, ал. 7, вр. с. чл. 187, ал. 1 ЗСВ от заинтересовано лице, считам, че жалбата ми е процесуално допустима.

II. По фактите:

От 2009 г. съм съдия в Районен съд – Хасково, като на 15.07.2015 г. подадох заявление с вх. № 44 за участие в обявения с решение на Висшия съдебен

съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, като заявих желание за заемане на такава длъжност в Административен съд гр. Хасково, и бях допуснат до участие в същия конкурс.

Видно от обявените на интернет страницата на Висшия съдебен съвет резултати на кандидатите в конкурса, за длъжността "съдия" в Административен съд гр. Хасково на първо място беше класирана Росица Веселинова Чиркалева – Иванова – съдия в Софийски районен съд с обща оценка 6,00, а аз бях класиран на второ място с обща оценка 5,97.

С решение по т. 13.8 по протокол № 16/31.03.2016 г. Висшият съдебен съвет повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 ЗСВ, Росица Веселинова Чиркалева – Иванова в длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, а с решение по т. 13.11 аз не бях повишен в същата длъжност поради попълване на местата.

С решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. Пленумът на Висшия съдебен съвет разкри, на основание чл. 30, ал. 2, т. 8 ЗСВ, една щатна длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково.

Със заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. поисках от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет да приеме решение за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, като ме повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ, в тази длъжност.

С решение по т. 9 по протокол № 27/06.12.2016 г. Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет остави без уважение заявлението ми.

С влязло в сила Решение № 9044 от 11.07.2017 г. по адм. д. № 13492/2016 г. на ВАС, VI о. беше отменено Решение по т. 9 от протокол № 27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет и преписката беше изпратена на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет за издаване на нов акт, който да бъде съобразен с указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на същото съдебно решение.

С решение по т. 15 по протокол № 32/26.07.2017 г. Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет остави без уважение заявлението ми за назначаване на основание чл. 193, ал. 6 от ЗСВ в Административен съд – Хасково.

III. По нищожността на обжалвания административен акт:

По силата на чл. 177, ал. 1, изр. 1 АПК, Решение № 9044 от 11.07.2017 г. по адм. д. № 13492/2016 г. на ВАС, VI о. е задължително за административния орган, като неизпълнението му е гарантирано от нищожност на всички актове и действия, извършени в противоречие с него - чл. 177, ал. 2, изр. 1 АПК. Ето защо повторно издаденият отказ, който е със същото съдържание като отменения, и е в нарушение на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона, не може да породи правни последици. Тук е уместно да се отбележи, че в мотивите на горепосоченото решение съдът изрично е приел, че думата „освободена“ в текста на чл. 193, ал. 6 ЗСВ се отнася за всички свободни длъжности в съответния орган на съдебната власт, които се овакантият след обявяването на конкурса, независимо дали те са били предвидени за заемане в приключилия конкурс или не, и независимо дали се касае за съществуваща или за новоразкрита длъжност. Направен е и ясен и категоричен извод, че по отношение на мен са осъществени всички елементи от фактическия състав на тази разпоредба, поради което е отменено решение по т. 9 от протокол № 27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с

което е оставено без уважение заявлението ми за назначаването ми за „съдия“ в Административен съд – Хасково по реда на чл. 193, ал. 6 ЗСВ, и преписката е върната на кадровия орган за издаване на нов акт, съобразен именно с тези указания по тълкуването и прилагането на закона. Следва да се има предвид и че към момента на постановяване на съдебното решение Наредба № 1/09.02.2017 г. на Висшия съдебен съвет за конкурсите за магистрати и избор на административни ръководители в органите на съдебната власт вече е представлявала част от позитивното право и е била известна на съдебния състав, но в мотивите не са дадените каквито и да било указания за приложението ѝ във връзка с моето заявление, поради което Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет не е трябвало да го обсъжда. Следователно, в настоящия случай съдът се произнесъл със сила на пресъдено нещо относно съществуването на спорното субективно право, но доколкото естеството на акта не му позволява решаване на въпроса по същество, преписката е върната на органа със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При това положение съдебното решение не може да бъде игнорирано от кадровия орган. Нещо повече, той е бил длъжен да го изпълни, но въпреки това не се е съобразил с дадените указания, а е приел, че в Административен съд – Хасково липсва освободена длъжност. По този начин е пререшил отново спора относно тълкуването и приложението на чл. 193, ал. 6 ЗСВ по отношение на заявлението ми за назначаването на длъжността „съдия“ в Административен съд – Хасково по реда на тази разпоредба, незачитайки постановеното съдебно решение, което е абсолютно недопустимо. За пълнота следва да се припомни и ноторното правило, че макар и порочно, влязлото в сила неправилно съдебно решение поражда всички присъщи му правни последици, като след изчерпване на начините за атакуването му, те се стабилизират окончателно.

Ако считате, че постановяването на оспорения акт от административния орган, без да се съобрази с дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, не го прави нищожен, то моля да приемете същият за материално незаконосъобразен, като освен вече изложените, имате предвид и посочените по-долу съображения за това.

IV. По незаконосъобразността на обжалвания административен акт:

1. Противоречие с материалноправни разпоредби.

Считам, че решаващите мотиви на оспореното решение, основани на чл. 43, ал. 6 от Наредба № 1/09.02.2017 г., според която разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от с.з. не се прилага по отношение на новоразкрити длъжности, са неправилни и незаконосъобразни. Това е така, защото тази норма противоречи на чл. 193, ал. 6 ЗСВ и не съответства на целта на закона, поради което и на основание чл. 5, ал. 1 АПК не тя, а нормата на по-високия по степен акт следва да бъде приложена.

В тази връзка трябва да се има предвид, че в закона, в т.ч. и в преходните и заключителни разпоредби на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./, липсва изрична норма предвиждаща, че чл. 193, ал. 6 ЗСВ не следва да се прилага за новоразкрити длъжности. Наредба № 1/09.02.2017 г. е издадена за прилагане на отделни разпоредби на ЗСВ, поради което с нея не може за първи път да се въвежда изискване, каквото не се съдържа в закона. Включването му би представлявало недопустимо дописване на закона от кадровия орган на съдебната власт. В чл. 193, ал. 6 ЗСВ е ясно изразена волята на законодателя относно предпоставките, които трябва да са налице, за да бъде приложена тази разпоредба, като там не е предвидено, че не се прилага по отношение на новоразкрити длъжности. С оглед съдържанието ѝ, такова изискване не би могло да се изведе по тълкувателен път, а и

ако волята на законодателя е била да се изключи приложението ѝ спрямо тези длъжности, то несъмнено това би било регламентирано с изрична норма, както е направено напр. в чл. 178, ал. 4 ЗСВ /обявена за противоконституционна с Решение № 10 на КС на РБ, бр. 93 от 2011 г./ или в чл. 285, ал. 2 ЗСВ. Ето защо Пленумът на Висшия съдебен съвет не би могъл да поставя допълнително условие по отношение на длъжностите, за които се прилага чл. 193, ал. 6 ЗСВ, създаващо ограничение, което не е предвидено в закона. Още повече, че първичното регулиране на обществените отношения по въпросите на съдебната власт могат да бъдат предмет единствено на законова уредба. На следващо място, езиковото и логическото тълкуване на тази разпоредба водят до извода, че под „освободена“ законодателят е имал предвид свободна, вакантна. Това е общоприетият смисъл на тази дума - вж. Речник на българския език, изд. „Проф. Марин Дринов“, С., 2002 г., стр. 790, а съобразно чл. 9, ал. 1 ЗНА и чл. 37, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 за прилагане на ЗНА разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език, като думи и изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове, а ако се налага отклонение от общоприетия смисъл на дума или израз, с допълнителна разпоредба се определя смисълът им за съответния нормативен акт. При това положение и доколкото в закона няма въведено специфично значение на думата „освободена“, съдържанието ѝ следва да бъде такова, каквото е според общоупотребимия български език. Следователно, при тази нормативна уредба и с оглед липсата на основание за отклонение от общоприетия ѝ смисъл, отчитайки и логическо тълкуване на текста на разпоредбата, следва да се приеме, че тя се отнася за всички свободни длъжности в съответния орган на съдебната власт, които се овакантяват след обявяването на конкурса, независимо дали те са били предвидени за заемане в приключилия конкурс или не, и независимо дали се касае за съществуваща или за новоразкрита щатна длъжност.

На последно място, считам, че Решението по т. 15 по протокол № 32/26.07.2017 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет е незаконосъобразно, тъй като е взето в нарушение на чл. 6 АПК. С оглед принципа за съразмерност е било наложително кадровият орган да откликне на възникналата след приключване на предходната конкурсна процедура кадрова необезпеченост и свръхнатовареност в Административен съд гр. Хасково /за това вж. пълния стенографски протокол № 30 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 19.07.2017 г./ и да се ангажира с назначаването ми на свободната длъжност „съдия“. Такъв подход би бил в изпълнение на чл. 6 АПК за упражняване по разумен начин на правомощията от органа и би реализирал минимално засягане на права и законни интереси, отчитайки че е налице припокриване на съществуващата към момента на вземането на решението кадрова нужда с доказаните от мен качества в рамките на обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, удовлетворявайки еднозначно обявения със закона обществен интерес.

2. Несъответствие с целта на закона.

Отказът на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по моето заявление не е съобразен и не следва целта на чл. 193, ал. 6 ЗСВ, която е свързана с решаване на съществуващите проблеми по кадровото обезпечаване на органите на съдебната власт, неритмичното провеждане на конкурси за повишаване и

преместване, продължителността на тези процедури във времето /особено при тяхното обжалване, което се наблюдава все по-често/, необходимостта от своевременно заемане на свободните длъжности и то от лица, които вече са участвали в предходни конкурси и са доказали в условията на състезателност своите знания и професионални качества. По този начин се дава възможност на съответния орган на съдебната власт да работи с пълен щат и при оптимална натовареност на състава му, което от своя страна гарантира и спазването на принципа за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. Напълно логично е при това положение, когато в рамките на един кратък срок от 9 месеца от приключване на предходна конкурсна процедура, се разкрие нова щатна длъжност в същия орган на съдебната власт, да се използва класирането на кандидатите в приключилия конкурс, вместо да се обявява нов такъв. Така, без да се заобикаля конкурсното начало, се въвежда гъвкав подход за своевременно попълване на щатовете, които са свободни след обявяването на конкурса. От друга страна, с приетата разпоредба се цели и пресичане на съществуващата порочна практика на свободните места да се командирова магистрати за продължителен период от време или дори да се преназначават на тях без конкурс. Аргумент в подкрепа на тази теза е и обстоятелството, че с приетите промени на ЗСВ /ДВ бр. 62/09.08.2016 г./ отпадна възможността за командироване в друг съд, в случай че съществуваща в него длъжност на съдия не е заета. Очевидно е, че за да се осъществят тези идеи, е необходимо чл. 193, ал. 6 ЗСВ да намери приложение по отношение на всички свободни длъжности в съответния орган на съдебната власт, които са вакантни след обявяването на конкурса, без значение на причината за овакантиянето ѝ. Противното тълкуване не отговаря на целта на закона, защото на практика препятства постигането на горепосочения желан от законодателя резултат, отлагайки приложението на разпоредбата само спрямо ограничени хипотези. Освен това би представлявало превратно упражняване на власт от страна на кадровия орган, доколкото нито в мотивите към законопроекта, нито в публикуваните доклади по обсъждането му в парламентарните комисии или в стенограмите от заседанията в Народното събрание се съдържат съображенията за приемането на тази нова разпоредба. Ето защо не би могло да се изведе, че волята на законодателя е била в смисъл, че чл. 193, ал. 6 ЗСВ не следва да се прилага по отношение на новоразкрити длъжности.

V. Предвид всички изложени по-горе съображения, Ви моля на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, да обявите нищожността на Решение по т. 15 по протокол № 32/26.07.2017 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което е оставено без уважение заявлението ми за назначаване на основание чл. 193, ал. 6 от ЗСВ в Административен съд – Хасково, а при условията на евентуалност - да го отмените, и да върнете преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Моля, на основание чл. 143, ал. 1 АПК да осъдите административния орган да ми заплати всички направени разноски по делото.

Доказателствени искания:

1. Представям и моля да приемете следните писмени доказателства:

1.1. Заверено копие на Решение № 9044 от 11.07.2017 г. по адм. д. № 13492/2016 г. на ВАС, VI о.

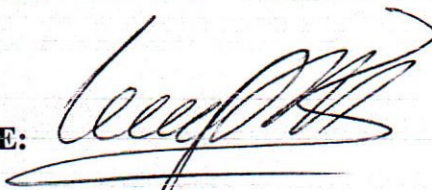
- 1.2. Извлечение от публикувания на интернет страницата на Висшия съдебен съвет протокол № 32/26.07.2017 г. от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет;
2. Моля да задължите административния орган да представи в цялост административните преписки:
 - 2.1. По мое заявление с вх. № 44/15.07.2015 г. за участие в обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища;
 - 2.2. По мое заявление за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ;
 - 2.3. Официално заверени преписи на Решение по т. 15 по протокол № 32/26.07.2017 г. и на пълния стенографски протокол № 30 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 19.07.2017 г.;
3. Моля да изискате и приложите адм. д. № 13492/2016 г. по описа на ВАС;
4. Моля след представяне на административните преписки и запознаване със становището на административния орган, да ми бъде дадена възможност за излагане на допълнителни съображения и за нови доказателствени искания.

Приложения:

1. Описаните по-горе писмени доказателства.
2. Преписи от жалбата и от писмените доказателства за административния орган.
3. Документ за платена държавна такса.

01.08.2017 г.

С УВАЖЕНИЕ:

(Peter Buznov)